

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Methodus S. Ignatii De Loyola Ducens Animam ad
Perfectionem per Exercitia Spiritualia**

Vatier, Antoine

Dilingæ, 1689

De Autoritate Libelli Exercitiorum S. Ignatij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60263](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60263)

S E L E C T A
Ex Libello Exercitiorum
S. IGNATII

Quorum Lectio cuilibet Diei sacri secessus
 assignata est.

*Erunt fortè nonnulli, quibus ad manus qui-
 dem erit hæc nostra Methodus, non autem li-
 bellus Exercitiorum S. Ignatij: statui itaque
 illis quadam inde selecta porrigere, quibus ea
 omnia contenta sint, quorum lectio cuilibet sa-
 cra solitudinis diei præscripta est.*

De Autoritate Libelli Exercitiorum
S. Ignatij.

Quidam hujus temporis scriptor, Societati
 nostræ parùm addictus, tantùm indul-
 sit calamo suo, ut damnaret decimam quartam
 Regularum, quas S. Ignatius servari voluit, ut
 cum Orthodoxâ Ecclesiâ verè sentiamus. Vide,
 quæ nos superius paulò ante finem eorum, quæ
 ad septimam diem spectant, notavimus. Cen-
 soris hujus verba hæc ferè sunt: *Hic modus tam
 sordidè, tamque indignè loquendi, de gratiâ
 JESV Christi, proprius est Patribus JESVitis, qui
 certis quibusdam regulis prohibentur, ne sum-
 mopere predicandæ, inculcandæque gratia*

Aaa 3

JESV

JESU Christi se addicant; timent enim, ne deantur liberi arbitrii vires infringere, et bonorum operum merita extinguere. Hinc facilius aut nihil de gratia JESU Christi loquantur, quam ea afferant, quae ejus virtutem enervent, et vigorem evertant. Potest de ipsis dici, quae Augustinus de Pelagio notavit, qui nullam Gratia Christi mentionem fecit, nisi nominatus, ita ut hoc solum timuisse videretur, ne excusari posset, nihil omnino de illa dixisse. Vosmetipsos decipitis mei Patres, nec enim cognoscitis virtutem Gratiae novi hominis; nec firmitatem liberi arbitrii veteris Adam. In margine haec verba adjecit: Inter Regulas quot servandas à Patribus Societatis JESU cum Orthodoxâ Ecclesiâ verè sentiant, 14. gula.

Hic homo passus est, se impetu suo abire. Qui ipso modestior est, facile sibi persuadere posset, non attinere ad hominem privatum, vix inter suos notum, tam apertam, tamque acerbam crisin mittere in opinionem totius cujus Ordinis à doctrina intra Ecclesiâ Dei parum aestimati: neque decuisse ipsum, ut oraculi de nobis pronuntiare: Vosmetipsos decipitis, mei Patres. Et certè, qui non proprio suo judicio pertinacissimè adhaeret, omniaque

Veritatis & modestiæ terminos penitus non præterit, non potest tantam de seipso opinionem concipere; ut nobis tantâ præfidentiâ occinat: *nec enim cognoscitis virtutem gratiæ novi hominis, nec infirmitatem liberi arbitrii veteris Adam.* Hoc enim solus Pontifex Maximus potest, aut Concilium, quando articulum Fidei statuit. Ecclesia nullam alterius potestatem agnoscit, qui propriâ auctoritate, sine nota temeritatis, præsumat arguere erroris, & ignorantiam illos, qui diversæ ab ipso sunt sententiæ. Denique tam acri censurâ perstringere doctrinam ab ipso S. Petri successore ritè approbatam, & tantopere laudatam, est aliquid, quod nullæ leges homini Christiano permittunt.

Neque arbitror, zelum hujus scriptoris suffragium sibi petiturum ex S. Augustino, quasi verò Magnus iste Sanctus, & admirabilis Doctor, exemplo ipsi prævissset, quo Sanctam sedem tanto contemptu pessumdaret, & umbram quareret temeritati, quâ Conclusionem S. Ignatii ex ipsiusmet S. Augustini mente, ac verbis deductam, traduxit. Incomparabilis hic Doctor, quem nullo non tempore quidam malè interpretati sunt, libro de Gratia Christi Capite 47. hæc habet: *Ista questio, ubi de arbitrio voluntatis, & DEI gratia disputatur, ita est ad*

*discernendum difficilis, ut quando defenditur
liberum arbitrium, negari DEI gratia videtur;
quando autem asseritur DEI gratia, liberum
arbitrium putetur auferri.*

Sorbona, quæ S. Ignatium, primosque
Socios Theologicis disciplinis imbut, & in
gore examinis probatos ad gradus publicos pro-
movit, non ita nescivit doctrinam S. Augustini
ut frustrâ nobis persuadere Calvinus voluit.
Iam hæc S. Ignatio mentem impressit, ut quæ-
stionem, quæ hodie etiam faminarum in
exponitur, difficillimam judicaret, id quod
etiam S. Augustinus pluribus in locis testatur
est: nempe periculo se exponit, ne Auditor
imbecillitati præiudicium faciat, quisquis
duobus, quæ justâ concordiam componi debent
unum, aut alterum nimis extollit. Magna
nino hac in re circumspetione opus est, ne
plices ignorantium animi, in Calvinij, & Lutheri
ri Hæresin præcipitentur, dum gratia, & præ-
stinationi Divinæ nimum tribuitur: aut ad
lagij errores declinent, dum plus æquo liberum
arbitrio defertur.

Corrupti iudicij esse convincitur, qui
quam sæpius Sanctum Augustinum docentem
audivit: hanc quæstionem non nisi à paucis
mis intelligi, nondum tamen fatetur, prudenter

illis opus esse, qui hanc materiam tractare de-
bent, ut verba sua diligentissimè priùs exami-
nent, ne ignorantibus viam aperiant, quâ in-
unum aut alterum ex his perniciosis erroribus
devolvantur. Atque hanc ob causam S. Augu-
stinus non sustinebit condemnari S. Ignatium,
qui nihil hac in re dixit, cujus non Magna
hunc Doctorem ducem habeat & Auctorem.

Ego pròinde satis mirari non possum illos,
qui toties S. Augustinum se evoluisse jactant, re-
prehendere tamen in S. Ignatio, quod ipse ex S.
Augustino desumpsit. Majori porrò admira-
tione me percellit hominis unius audacia, qui,
postquam se gratiæ Jesu Christi defensorem
proficitur, ita muneris hominis Christiani ob-
liviscitur, ut damnare non erubescat, quod sum-
mus Christi Vicarius approbavit.

Minus admirationis habet, quòd hic homo
seipsum deceperit, dum regulas à S. Ignatio pro
omnibus, qui cum Catholica Ecclesia verè sen-
tire volunt, scriptas, & ut tales à Vicario Jesu
Christi solenniter receptas, & roboratas, veluti
Societati tantùm nostræ proprias accepit. Ne-
que ab hoc ipso ad cò peregrinum videri debet:
quòd verbis S. Ignatij falsum aliquid, & ab ipsi-
us sensu alienum adscripserit, dum scripsit: *In-
ter Regulas aliquot servandas à Patribus So-
cietati-*

cietatis JESU; cùm tamen hæc verba: à Patribus Societatis JESU nullibi reperiantur in Ignatio, & Regula ista omnibus Christi Filiis utriusque sexûs à Sanctissimo Domino nostro Paulo III. proposita sint, qui illas non magis nobis proprias fecit, quàm S. Ignatius. Quod me maxime in stuporem rapit, hoc est: quod hominem eò prolapsum esse, ut vocare in iuram, & voto suo damnare ausus sit, quod præsumptum Ecclesie Jesu Christi Tribunal præcipit, approbavit, sua auctoritate firmavit, & immensis laudibus commendavit. Quod ipsum impulit, ut in hanc chartam, cetera pacifica & solatio datam animæ, quæ sola cum solo suo agere cogitat, non nihil querelarum effuderim. Arbitror insuper officij mei esse, exhiberi lectori meo ipsa Sanctissimi Domini verba, ut ostendam, quàm solida sint auctoritatis, quæ in Exercitiis S. Ignatij continentur, quibus proinde devotæ animæ tutò inhaerere & quietè frui poterunt. Hæc verba Pauli III. Brevi Apostolico, quo libellum S. Ignatij approbavit, simul & commendavit. Intuitum finem sciens omisi; contentus ea afferre, quæ præsentem conficiunt: *Dilectus Filius noster, Franciscus de Borgia, Dux Galliarum nobis humiliter supplicari fecit, ut documentum*

& spiritualia Exercitia prædicta examinari faceremus, & si approbatione, & laude digna inveniremus, approbare & laudare, aliasque in præmissis opportunè providere de benignitate Apostolica dignaremur. Nos igitur qui documenta, & exercitia huiusmodi examinari fecimus, & quæ testimonio, ac relatione Dilecti Filii nostri Ioannis Tit. S. Clementis Presbyteri Card. Burgenſis Episcopi, ac heretica pravitate Inquisitoris, & Venerabilis Fratris nostri Philippi Saluciarum Episcopi, ac dictæ Urbis nostræ in Spiritualibus Vicarii Generalis, nec non Dilecti Filii Egidii Foscararii, nostri S. Palatii Magistri, nobis desuper factâ pietate ac sanctitate plena, & ad adificationem, & spiritualem profectum fidelium valde utilia, ac salubria esse, & fore, comperimus, debitum etiâ respectum ad fructus uberes, quos Ignatius, & ab ipso instituta Societas præfata in Ecclesia DEI ubique gentium producere non cessant, & ad maximum adjuvmentum, quod ad id prædicta Exercitia attulerunt, non immerito habentes; huiusmodi supplicationibus inclinati, documenta, & Exercitia prædicta, ac omnia, & singula in eis contenta, auctoritate prædictâ, tenore præsentium, ex certâ scientiâ nostrâ approbamus, collaudamus, ac præsentis scripti patrocinio

*cinio communimus : hortantes plurimum
Domino omnes, & singulos, utriusque
Christi Fideles ubilibet constitutos, ut tam
documentis, & Exercitiis uti, & illis instrui
votè velint.*

Hæc sunt, quæ verum Ecclesiæ Jesu Christi
oraculum enuntiat, ut imponatur silentium
lis, qui in libello S. Ignatij reprehendunt, qui
ipsorum genio non arridet, nisi velint infideles
haberi, dum infallibilem communis fidelium
Patris auctoritatem convellere nituntur. De
tæ animæ concipient ex paucis hæc selecta
nerationem, quam opus meretur, ex quodam
pta sunt.

Proprie Exercitiorum.

*Annotationes quædam, aliquid afferent
intelligentiæ ad Exercitia Spiritualia qua
quuntur : ut juvari possit tam is, qui ea
tur use est quàm, qui accepturus.*

Annotatio prima est : quòd ipso nomine
Spiritualium Exercitiorum intelligitur motus
quolibet examinandi propriam conscientiam
item meditando, contemplando, orando, scilicet
dum mentem, & vocem : ac postremo ad
quascunque spirituales operationes tractandum
ut dicetur deinceps. Sicut enim deambulare, &